

Michel, cel care înjură

În Württemberg trăia odată un țăran pe nume Michel. El vorbea adesea și cu plăcere despre convertirea sa și era mândru de ea. În sat nu se punea multă bază pe spusele sale și așa că duminica se ducea în satul învecinat, stătea ore întregi și în treacăt se plângea de consătenii săi și se ruga de multe ori pentru convertirea lor.

Într-o duminică l-a întrebat un străin:

„De cât timp sunteți deja convertit?”

„De douăzeci de ani.”

„Și ai locuit întotdeauna în același sat?”

„Firește că da.”

„Și în tot acest timp nu s-a convertit nimeni?”

„Nu, dar tocmai aceasta este; de aceea sunt așa de trist.”

„Atunci, cu siguranță că la creștinismul dumneavoastră ceva nu este în ordine!”

„Cine m-a pârât?”, a sărit atunci Michel în sus.

„Nimeni, o interpretez din propriile dumneavoastră cuvinte.”

„Da”, a spus Michel rușinat, „mă enervez de multe ori și atunci înjur, încât aude jumătate din sat, iar vecinii spun: Pe Michel iar l-a apucat furia!”

Pe drum, când a trecut printr-un tufiș, a îngenuncheat și a spus:

„Iubite Mântuitor, m-am rugat mereu ca alții să se convertească, dar este numai vina mea. Nu mai vreau să fiu rău. Ajută-mă!”

Apoi a mers liniștit acasă. N-a putut să doarmă toată noaptea, mereu a trebuit să se lupte și să se roage.

Luni dimineața a ajuns în curte și a văzut tot felul de harnașamente atârând în copac, pe care le uitase slujitorul. Simțea că se înfierbântă; dar s-a stăpânit, a trecut prin curte până l-a găsit pe slujitor și i-a spus liniștit:

„Este mai bine ca uneltele să nu stea în copac.”

Slujitorul s-a scărpinat încurcat după ureche și a spus:

„Ah, am uitat; nu se va mai întâmpla.”

Dacă țăranul l-ar fi intitulat, ca de obicei, cu tot felul de nume din grădina zoologică, ar fi devenit și el grosolan. Dar așa ...

Țăranul tocmai venea în bucătărie când slujnica a scăpat un castron pe jos. Na, ce se va mai întâmpla acum! Ea și-a proptit mâinile pe șolduri, pregătită de luptă. Ea este dintr-o familie bună și nu admite orice. În cel mai rău caz va demisiona.

„No”, a spus Michel, „sigur că și ție-ți pare rău după un vas așa de frumos.”

Mâinile au căzut, slujnica s-a aplecat după cioburi și a spus:

„Firește, doar costă bani.”

Seara a venit vecinul Schmied.

„Unde vă este soțul toată ziua?”, a întrebat-o el pe țărancă.

„Unde să fie? În casă.”

„Dar nu l-am auzit înjurând.”

„El spune că a aranjat cu Mântuitorul, să nu se mai supere.”

„Vecină”, a spus Schmied, „aceasta este grav! Lucrul acesta vine de la rugatul mult și cititul Bibliei, acum i-a intrat aceasta în cap.”

Când Michel n-a înjurat până la prânz, vecinului i s-a părut straniu. Primarul rural își propune să-l pună pe Michel la încercare și să-l enerveze zdravăn. El vine cu doi băieți răi, care încearcă să-l stârnească pe Michel în orice fel. Dar Michel nu se lasă scos din calmul său.

„Michel”; spune primarul, „nu vreau să te întărat, un câine bun se întărată singur; dar așa ceva nu permit.”

„Aproape că-i păcat că n-ai venit duminică; atunci aș fi vrut să vă servesc. Dar astăzi nu mai am voie s-o fac.”

Acum era ca și când tot satul ar fi conspirat împotriva lui Michel. I-au fost sparte geamurile, porcilor li s-au tăiat cozile și altele asemenea. Michel rămâne liniștit.

Duminică a venit Schmied.

„Michel”, a început el, „te-am cunoscut pe când mai erai un băiețel; am stat unul lângă altul în banca de la școală. Știu că ai un sânge iute. Michel, fă-te din nou bătăran! Vorbește cât vrei tu despre convertirea ta, numai să înjuri din nou! Așa nu rezist. Dar dacă tu ai dreptate, atunci trebuie să mă schimb și eu.”

Atunci, cei doi au citit împreună Cuvântul lui Dumnezeu, au vorbit și s-au rugat. Și când au spus Amin, atunci a mai spus și un al treilea glas: Amin; acesta este glasul soției lui Michel, care stă în ușa deschisă.

„Bărbate”, spune ea, „cât m-ai chinuit în toți anii! Am avut iadul pe pământ. Dar în ultima săptămână am trăit ca în paradis.”

Din „Lumină și dragoste”.